

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 465/2016-38

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodných spoločností MyEnergy SPV 4, s. r. o.; MyEnergy SPV 16, s. r. o.; MyEnergy SPV 17, s. r. o.; MyEnergy SPV 19, s. r. o., všetkých Votrubova 28, Bratislava a všetkých zastúpených obchodnou spoločnosťou SEMANČÍN POLÁČEK s. r. o., Vajnorská 100/A, Bratislava, v mene ktorých koná advokát a konateľ Pavol Poláček, pre namietané porušenie čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 1 písm. a), čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžf 47/2015 z 5. apríla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodných spoločností MyEnergy SPV 4, s. r. o.; MyEnergy SPV 16, s. r. o.; MyEnergy SPV 17, s. r. o.; MyEnergy SPV 19, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. júna 2016 doručená sťažnosť obchodných spoločností MyEnergy SPV 4, s. r. o.; MyEnergy SPV 16, s. r. o.; MyEnergy SPV 17, s. r. o.; MyEnergy SPV 19, s. r. o. (ďalej len „sťažovatelia“), pre namietané porušenie čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 1 písm. a), čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Sžf 47/2015 z 5. apríla 2016 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľom nebolo Úradom pre reguláciu sieťových odvetví (ďalej len „úrad“) priznané postavenie účastníkov konania v konaní o cenovej regulácii (ďalej len „cenové konanie“) podľa § 14 a nasl. zákona č. 250/2012 Z. z. o regulácii v sieťových odvetviach v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o regulácii v sieťových odvetviach“), na čo reagovali podaním správnej žaloby.

Krajský súd ako súd rozhodujúci o žalobe v správnom súdnictve podľa vyjadrenia sťažovateľov svoje rozhodnutie založil okrem iného na skutočnosti, že *«sťažovatelia v pozícii žalobcov neboli účastníkmi cenového konania, nakoľko nepodali návrh ceny podľa Zákona o regulácii (zákon o regulácii v sieťových odvetviach, pozn.), čím im následne neprislúchalo právo podať v cenovom konaní opravný prostriedok, a z tohto dôvodu žalobcovia neboli aktívne legitimovaní na podanie žaloby podľa § 247 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“)*». Krajský súd konanie o správnej žalobe na základe toho, že sťažovatelia neboli oprávnení na jej podanie (podľa jeho názoru neboli účastníkmi cenového konania), a toho, že vo veci nebol proti rozhodnutiu úradu podaný opravný prostriedok, zastavil.

Sťažovatelia, stále sa cítiac účastníkmi cenového konania, podali proti rozhodnutiu krajského súdu odvolanie, v ktorom uviedli najmä „*rozsiahlu argumentáciu podporujúcu ich účastníctvo v cenovom konaní ako aj to, že cenové rozhodnutie upravuje ich práva a povinnosti*“, a pred najvyšším súdom namietali nedoručenie vyjadrenia úradu k podanej správnej žalobe (ďalej len „vyjadrenie“) krajským súdom.

Vyjadrenie bolo sťažovateľom doručené najvyšším súdom v konaní o odvolaní s odôvodnením, že tým došlo zo strany najvyššieho súdu ku zhojeniu pochybenia súdu prvého stupňa.

S postupom najvyššieho súdu sa sťažovatelia nestotožňujú a obsiahlo namietajú, že *«Dodatočné doručenie vyjadrenia Úradu nemohlo „reparovať“ nezákonnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa»*.

V ďalšej časti sťažnosti sťažovatelia napádajú nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu z dôvodu, že správna žaloba sťažovateľov aj odvolanie *„obsahovali dôkladnú argumentáciu, ktorá jasne poukazovala na spôsob subsidiárneho použitia § 14 ods. 1 a ods. 2 Správneho poriadku na cenové konanie upravené v Zákone o regulácii. Zo znenia žaloby a odvolania bolo zjavné, že iný, ako tam uvedený výklad nie je argumentačne udržateľný, čo zakladá porušenie základných princípov právneho štátu.“*. Podľa názoru sťažovateľov *„[n]ajvyšší súd sa dostatočne nezaoberal aktívnou legitimáciou sťažovateľov“*.

Vo zvyšku sťažnosti sťažovatelia predkladajú ústavnému súdu vlastný pohľad na posúdenie ich účastníctva v cenovom konaní. Sťažovatelia sa domáhajú subsidiárnej aplikácie ustanovenia § 14 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“), ktoré upravuje okruh účastníkov konania v správnom konaní, na ustanovenie podľa § 14 ods. 3 zákona o regulácii v sieťových odvetviach, ktoré upravuje okruh účastníkov konania v cenovom konaní, čím by im malo svedčať postavenie účastníkov konania v cenovom konaní.

Na základe uvedeného sťažovateľa v petite žiadajú, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžf 47/2015 z 5. apríla 2016 boli porušené v záhlaví tejto sťažnosti označené práva, aby napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a aby každému zo sťažovateľov priznal primerané finančné zadost'učinenie vo výške 20 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Podľa § 14 Správneho poriadku účastníkom konania je ten, o koho právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach sa má konať alebo koho práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté; účastníkom konania je aj

ten, kto tvrdí, že môže byť rozhodnutím vo svojich právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach priamo dotknutý, a to až do času, kým sa preukáže opak.

Podľa § 14 ods. 3 zákona o regulácii v sieťových odvetviach účastníkom cenového konania je regulovaný subjekt, ktorý predložil návrh ceny. Ak sa začalo cenové konanie na podnet úradu, je účastníkom konania regulovaný subjekt, ktorého má úrad v úmysle cenovo regulovať.

Podľa § 41 ods. 1 zákona o regulácii v sieťových odvetviach na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem

a) § 33 ods. 2, ak sa v konaní vychádzalo iba z podkladov predložených účastníkom konania a zároveň sa účastníkovi konania vyhovel v plnom rozsahu,

b) § 62 až 68 a § 71 až 80, ak ide o cenové konanie, ak tento zákon neustanovuje inak.

Ústavný súd považuje za potrebné v predostretých súvislostiach poukázať na skutočnosť, že posúdením opodstatnenosti námietok subsidiárnej aplikácie úpravy Správneho poriadku o účastníkoch správneho konania na úpravu účastníkov cenového konania podľa zákona o regulácii v sieťových odvetviach sa už zaoberal v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 392/2016. Právny zástupca sťažovateľov je v oboch prípadoch totožný a sťažnosti sú po obsahovej stránke takmer identické. Z uvedeného dôvodu pristúpil ústavný súd rovno k posúdeniu jadra problematiky a v bližších podrobnostiach odkazuje na uvedené rozhodnutie ústavného súdu.

Podstatou sťažnosti je námietka nepriznania postavenia účastníka cenového konania – sťažovatelia sa cítia byť účastníkmi cenového konania na základe subsidiárnej aplikácie ustanovení Správneho poriadku na zákon o regulácii v sieťových odvetviach a námietka doručenia vyjadrenia úradu k podanej správnej žalobe až odvolacím súdom, čím malo dôjsť k zásahu do základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd sa v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 392/2016 zaoberal identickou argumentáciou sťažovateľa a poukázal predovšetkým na to, že «Podľa názoru ústavného súdu bola všeobecnými súdmi prejednávaná vec z hľadiska zmyslu a účelu právnej úpravy ako aj z hľadiska legislatívnej techniky (resp. tvorby práva v širšom kontexte) vyhodnotená ústavne konformne. Podľa názoru všeobecných súdov ustanovenie § 14 ods. 3 zákona o regulácii v sieťových odvetviach upravuje účastníctvo v cenovom konaní reštriktívne proti § 14 Správneho poriadku. Uvedené podopreli úvahou o zmysle naplnenia postavenia účastníka v cenovom konaní, podľa ktorej nie je účelné do cenového konania priberať *de facto* neobmedzený, a tým aj neurčitý (v zmysle objektívnej neurčitelnosti) počet subjektov, s ktorou sa sťažovateľ nestotožnil. Z uvedeného dôvodu a aj kvôli prednosti aplikácie špeciálnej právnej úpravy aplikovali všeobecné súdy na prejednávanú vec ustanovenia rýdzo *lex specialis*.

Sťažovateľovi je nutné vytknúť nesprávne pochopenie subsidiárneho charakteru Správneho poriadku vo vzťahu k osobitným zákonom. Subsidiárne použitie Správneho poriadku nemá ani podľa názoru ústavného súdu za cieľ dopĺňať úpravu *lex specialis* v tom smere, že výkladom začne spätne pôsobiť proti zúžene upravenému okruhu účastníkov konania v špeciálnom zákone tak, že znova bezvýnimočne rozšíri v špeciálnom zákone zužujúco upravený okruh účastníkov konania na úroveň *lex generalis*. Z tohto pohľadu by úprava špeciálneho zákona stratila opodstatnenie a vôbec by ju nebolo potrebné vydať. w

Názor ústavného súdu podporuje aj koncepcia úpravy účastníkov cenového konania v § 14 ods. 3 zákona o regulácii v sieťových odvetviach. Okruh účastníkov cenového konania je v predmetnom ustanovení upravený taxatívnou enumeráciou. Navyše, z hľadiska legislatívnej techniky nejde o vymedzenie „niektorých ustanovení o účastníkoch (cenového) konania“, ale o prostý výpočet účastníkov konania. Na prvý pohľad preto nič nesignalizuje potrebu dopĺňať „niektoré ustanovenia o účastníkoch (cenového) konania“ subsidiárnou aplikáciou Správneho poriadku. Na predostretej veci nič nemení ani ustanovenie § 41 ods. 1 zákona o regulácii v sieťových odvetviach, ktorý vylučuje subsidiárne použitie taxatívne určených ustanovení Správneho poriadku vo vzťahu k cenovému konaniu (podľa logiky sťažovateľa z dôvodu, že § 14 Správneho poriadku sa v ustanovení § 41 ods. 1 zákona o regulácii v sieťových odvetviach nenachádza, je plne aplikovateľný na cenové konanie). Čisto z formálneho uhla pohľadu sa totiž subsidiárna aplikácia Správneho poriadku nejaví

byť žiaducou v prípade úplnej (komplexnej) úpravy určitej procesnej otázky v osobitnom (špeciálnom) predpise, naopak, môže byť žiaducou v prípade úpravy neúplnej (úpravy „niektorých ustanovení o...“) počítajúcej s jej doplnením. Z hľadiska odopretia zjavnej nespravodlivosti však nie je vylúčené aj príliš formalistický prístup materiálne korigovať, čo však všeobecné súdy v posudzovanom prípade neopomenuli a sťažovateľovi vysvetlili, že výklad, ktorý od nich požaduje, by aplikačne dospel k zrejmej absurdnosti a z akého dôvodu by k takej situácii došlo, a preto na posudzovanú vec subsidiárne Správny poriadok aplikovať odmietli.».

Aj v posudzovanom prípade došlo k materiálnej korekcii už uvedenej interpretačnej línie. Predmetom odvolacieho konania (ktorého výsledkom je napadnuté rozhodnutie) bolo vyriešenie otázky okruhu účastníkov cenového konania, z čoho bolo možné vyvodiť záver o (ne)prípustnosti podania správnej žaloby. Najvyšší súd pri výklade príslušných ustanovení podobne ako ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľom požadovaný výklad relevantnej právnej úpravy by poprel účinok vydania prioritného *lex specialis*.

Z uvedených dôvodov považoval ústavný súd námietku sťažovateľov o nutnosti subsidiárnej aplikácie ustanovení Správneho poriadku na zákon o regulácii v sieťových odvetviach, čo sa týka posúdenia účasti v cenovom konaní, za zjavne neopodstatnenú.

Námietka doručenia vyjadrenia úradu k podanej správnej žalobe až odvolacím súdom je z dôvodu uvedených súvislostí už na prvý pohľad zjavne neopodstatnenou.

Je to tak preto, že principiálnou otázkou pre vyriešenie celého sporu je otázka, či sťažovateľom svedčalo postavenie účastníkov konania v cenovom konaní. Od tohto postavenia sa odvíjalo aj oprávnenie (aktívna legitímácia) na podanie správnej žaloby. O správnej žalobe bolo procesne rozhodnuté tak, že konanie bolo zastavené, pretože aj podľa názoru krajského súdu sťažovateľom v cenovom konaní nesvedčalo postavenie účastníkov konania.

Z pohľadu ústavného súdu je irelevantné zaoberať sa námietkou sťažovateľov, podľa ktorej im nebolo krajským súdom doručené vyjadrenie k podanej správnej žalobe, pretože vyriešenie tejto otázky nepomôže k vyriešeniu principiálneho problému priznania/nepriznania postavenia účastníkov konania v nachádzacom konaní. Okrem toho, táto námietka sťažovateľov bola v odvolacom konaní vzatá do úvahy a najvyšším súdom im bolo vyjadrenie úradu k správnej žalobe doručené.

Námietka sťažovateľov o nedoručení vyjadrenia úradu k podanej správnej žalobe bola teda korigovateľná, ale zároveň aj korigovaná v konaní o odvolaní proti rozhodnutiu krajského súdu. Avšak bez ohľadu na to, či sa to tak stalo alebo nie, ústavný súd v posudzovanej veci hodnotí takúto námietku z pohľadu ústavnej konformity za nevýznamnú, lebo aj prípadné nedoručenie vyjadrenia úradu k podanej správnej žalobe nebolo spôsobilé ovplyvniť principiálnu otázku – priznania/nepriznania postavenia účastníkov cenového konania. Od posúdenia tohto postavenia sa odvíjalo aj ďalšie oprávnenie sťažovateľov na podanie, resp. nepodanie správnej žaloby a ďalší procesný postup na to nadväzujúci. Krajský súd teda nedoručil sťažovateľom vyjadrenie úradu k správnej žalobe z dôvodu, že sťažovateľom procesný predpis podľa jeho názoru nepriznával postavenie účastníkov cenového konania, a tým ani aktívnu legitimáciu na podanie správnej žaloby a konanie o podanej správnej žalobe z tohto procesného dôvodu aj zastavil (okrem toho proti rozhodnutiu úradu nebol podaný opravný prostriedok). Z hľadiska ústavnej konformity sú oba varianty procesných postupov, a to krajského súdu aj najvyššieho súdu ústavne akceptovateľné. Oba súdy totiž dali vo svojich rozhodnutiach sťažovateľom odpoveď na otázku, ktorá bola jediná významná pre posúdenie celej veci – otázku posúdenia ich postavenia ako účastníkov cenového konania. Sporiť sa o to, či sťažovateľom malo byť doručované vyjadrenie úradu k podanej správnej žalobe, len odkláňa diskusiu nesprávnym a pre vec nepodstatným smerom, pretože rieši problém vzniknutý sekundárne, odvíjajúci sa od zodpovedania otázky, či so sťažovateľmi konať ako s účastníkmi cenového konania. Tento cieľ podľa názoru ústavného súdu sťažovatelia podanou sťažnosťou aj sledujú – v tomto prípade však argumentačným obídením zodpovedania otázky posúdenia účasti v cenovom konaní a založením dôvodov

zrušenia napadnutého rozhodnutia na doručovaní vyjadrenia úradu k podanej správnej žalobe.

Všeobecné súdy, ako je uvedené, sťažovateľom zdôvodnili, z akých dôvodov považovali subsidiárnu aplikáciu ustanovení Správneho poriadku o účastníkoch konania za neprípustnú. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s právnym názorom všeobecných súdov nestotožňujú, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť tento právny názor svojím vlastným (m. m. II. ÚS 134/09, I. ÚS 417/08).

V okolnostiach prípadu ústavný súd hodnotí úvahu všeobecných súdov za ústavne akceptovateľnú a primerane argumentačne zdôvodnenú, pričom jej nechýba racionalita. Napadnuté rozhodnutie preto nemožno považovať za svojvoľné či arbitrárne. Z uvedených dôvodov neprichádzalo do úvahy, aby ústavný súd sťažnosť prijal na ďalšie konanie. Tej totiž chýbala ústavnoprávna relevancia, ktorá by takýto postup a rozhodnutie ústavného súdu odôvodňovala.

Keďže ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením čl. 46 ods. 1 ústavy a keďže argumentácia uvedená v sťažnosti smerovala primárne k vysloveniu porušenia tohto článku, predloženú sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy je potrebné uviesť, že ich aplikácia sa v individuálnych sťažnostiach viaže na vyslovenie porušenia individuálne určeného základného práva alebo slobody sťažovateľov (v tomto prípade čl. 46 ods. 1 ústavy). Keďže ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a čl. 46 ods. 1 ústavy, požiadavka na vyslovenie porušenia čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy je v súlade s doterajšou rozhodovacou činnosťou ústavného súdu zjavne neopodstatnená (I. ÚS 34/96).

Obdobne pristupoval ústavný súd aj k posúdeniu ostatných označených článkov ústavy [čl. 13 ods. 1 písm. a), čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 46 ods. 2, čl. 47 ods. 3, čl. 152 ods. 4], keďže sťažovatelia ich porušenie v sťažnostnej logike odvodzujú od porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy, a predloženú sťažnosť odmietol v tejto časti tiež podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľov v uvedenej veci (zrušenie napadnutého uznesenia, vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a náhrada trov konania) stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2016